

Ministeriet bemærker herom, at da man kan give sin Ejendom hvilket Navn, man vil, kunde man ad den Vej faa alt for stor Frihed. Ja, det er der noget i, og er der ikke nok deri, saa er der altid den Udvej, som ligger i § 8. Det skal jeg ikke dvæle længere ved. Kunde vi ved nærmere Forhandling komme hinanden noget i Møde, saa at den ærede Minister ikke just forlangte, at Ejendommen skal have været i de paagældendes eller hans Hustrus to nærmeste Ascendenters Eje, saa vilde det dog maaske være heldigere. Ogsaa deri adskiller dette Forslag sig fra det tidligere, at det ikke har taget Straffebestemmelsen med, og det maa jo af dette Tings Flertal, som paa Trods af Udvalgets enstemmige Indstilling i sin Tid forkastede Straffeparagraffen, hilses som en væsentlig Imødekommen, særlig da Straffebestemmelsen var noget, som den daværende Justitsminister holdt saa meget paa. Her er ikke nogen Bestemmelse om Straf for den, der krænker andres Eneret til et Navn. Om disse ved Dom kunne faa ham kendt uberegtiget til at benytte Navnet, er en anden Sag. Det undrer mig noget, at Ministeriet ikke nærmere har forklaret os Grunden til, at det har ladet denne Bestemmelse falde. Maaske ligger det i, at den ærede Minister mener, at det er noget, som dette Ting, der selv i sin Tid stemte den ud, bedst selv maa vide, og det kan der jo være noget i. — Jeg nævnte før, at Ministeriet ifølge § 2 ønsker sagkyndig Bistand til Udarbejdelse af den Fortegnelse, som der tales om i § 2 b., og ligeledes ses det af § 8, at Ministeriet ønsker at antage en fast Konsulent, hvis Honorar bestemmes ved Finansloven, og som altsaa skulde være dets Raadgirer ved Meddelelse af fremtidige Bevillinger efter den Paragraf. Jeg skal derom kun sige, at det synes ikke, at den høje Regering selv lægger synderlig Vægt paa en saadan Konsulent. Ministeriet mener formodentlig, at naar det i saa mange Herrens Aar har kunnet finde ud af disse Navne selv, saa kan det ogsaa finde ud af dem i Fremtiden. Dertil kommer, at uden at betale derfor, faar man ham sikkert ikke; det er altsaa et Hensyn, der ogsaa maa tages ved Overvejselsen af denne Del af Lovforslaget.

Jeg skal nu slutte med at udtale min Paaskønnelse ikke blot af, at denne Sag ved Ministeriets Foranstaltning er optaget igen, men ogsaa af den Maade, hvorpaa den er optagen, det Indhold, Lovforslaget har. Naturligvis kan der være enkelte Ting, som bør overvejes nærmere, og som

kanne gøres til Genstand for nærmere Forhandling med den ærede Minister, men jeg maa for mit eget Vedkommende — jeg har jo ikke Adkomst til at tale paa andres Vegne — sige, at i det store og hele er jeg en Ven af dette Lovforslag, og at jeg afgjort foretrækker det for den bestaaende Tilstand paa dette Omraade.

Lohmann: Den sidste ærede Taler har jo nu med megen Grundighed gennemgaaet denne Sags Forhistorie og ogsaa de enkelte Detailler vedrørende Sagen, og jeg skal ikke her komme ind paa en Gentagelse. Min Hensigt med at begære Ordet er den, ganske kort, at anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg mener nemlig, at det fortjener stor Paaskønnelse, at den højtærede Justitsminister har genoptaget dette Spørgsmaal og optaget det netop paa en saadan Maade, som sket er. Da denne Sag sidst var for i Folketinget — det var jo i Samlingen 1897—98 — var der, saa vidt jeg forstod, kun en eneste Mening her i Tinget om, at en Reform i denne Retning vilde være en baade god og gavnlig Foranstaltning, saa meget mere som de danske Slægtnavne jo ere komne i et fuldstændigt Vildrede, som ingen kan finde ud af.

I det Udvalg, som i Samlingen 1897—98 var nedsat om denne Sag, blev Forslaget, naar man ser hen til Kernepunktet, behandlet med al mulig Velvilje. Ganske vist fandt Udvalget adskillige Ankeposter over for Lovforslagets Affattelse. Navnlig klagede det over, at Adgangen til Navneforandringens Godkendelse var for indskrænket i Tid, idet der kun var et Spille- rum paa godt og vel halvandet Aar, at det var for bekosteligt, og at Reglen om Stednavnes Fastsættelse ved en af Justitsministeriet udgivet Fortegnelse ikke vilde være ganske heldig. Endelig ankede Udvalget over, at man ikke tog Hensyn til den Navnedannelse, som er foregaaet her i Landet i tidligere Tid. Siden den Gang har Spørgsmaalet været under Behandling i en Kommission, som var sammensat af daværende Professor, nu Biskop, Dr. theol. Frederik Nielsen, Professor, Dr. jur. Johannes Steenstrup og Docent, Dr. phil. Axel Olrik, altsaa, som man ser, meget kyndige Mænd, og denne Kommission har afgivet en Betænkning, „Dansk Navneskik“, som det er overordentlig interessant at gennemlæse.

Det forekommer mig — og den ærede sidste Taler syntes at have samme Opfattelse — at Kommissionen lægger noget for